

בש"פ 737/21 - מוחמד אבו שמלה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 737/21

לפני: כבוד השופט מ' מזוז

העורר: מוחמד אבו שמלה

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות
אכיפה-מעצרים) התשנ"ו-1996, על החלטת בית
המשפט המחוזי בחיפה (השופט נ' סילמן) במ"ת
26514-07-20 מיום 17.1.2021

תאריך הישיבה: כ"ז בשבט התשפ"א (9.2.2021)

בשם העורר: עו"ד אסף טל

בשם המשיבה: עו"ד עודד ציון

החלטה

1. ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה (השופט נ' סילמן) מיום 17.1.2021 במ"ת 26514-07-20, לדחות את בקשת העורר לעיון חוזר בהחלטה עלמעצרו עד לתום ההליכים נגדו.

2. ביום 13.7.2020 הוגש בבית המשפט המחוזי בחיפה כתב אישום נגד העורר, המייחס לו עבירות בנשק (החזקה ונשיאה), ירי באזור מגורים ושיבוש הליכי משפט. על פי המתואר בכתב האישום, עקב סכסוך בין אחות העורר

לבין בעלה, התגלע סכסוך בין משפחות הצדדים. על רקע הסכסוך, הגיע המנוח ביום 11.6.2020 בשעות הלילה סמוך לביתו של העורר, ובעקבות חילופי ירי במקום - בהם לא היה מעורב העורר - נהרג המנוח. מיד לאחר מכן, יצא העורר מביתו כשהוא מחזיק ונושא נשק ורץ לכיוון המנוח השרוע על הכביש, אך הורחק על ידי אנשים שנכחו במקום. אז, ירה העורר באמצעות הנשק 6 כדורים באוויר. לאחר מכן, ומשהתברר לעורר כי קיים סרטון המתעד את הירי באוויר, פנה העורר לקרובת משפחה של הקטין שצילם את הסרטון במטרה לגרום לקטין למחוק אותו.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המדינה בקשה למעצרו של העורר עד לתום ההליכים נגדו. בא כוח העורר הסכים לקיומה של תשתית ראיתית לכאורית בעבירות הירי ושיבוש הליכי המשפט; אך חלק על קיומה ביחס לעבירות בנשק. ביום 11.8.2020 קבע בית משפט קמא כי קיימות ראיות לכאורה לביצוע כלל העבירות המיוחסות לעורר; כי מסוכנותו של העורר גבוהה וקיים חשש קונקרטי לשיבוש הליכים; וכי בנסיבות המקרה אין מקום להפנות את העורר לקבלת תסקיר שירות מבחן לבחינת חלופת מעצר בפיקוח אלקטרוני, והורה על מעצרו עד לתום ההליכים בעניינו.

ערר שהוגש לבית משפט זה על הקביעה בדבר קיומן של ראיות לכאורה לביצוע עבירות בנשק ועל דחיית הבקשה לבחינת מעצר בפיקוח אלקטרוני, נדחה ביום 3.9.2020 (בש"פ 5923/20, השופט נ' הנדל).

4. ביום 22.11.2020 הגיש העורר לבית המשפט המחוזי בקשה לעיון חוזר בהחלטה מיום 11.8.2020 למעצרו עד תום ההליכים, וזאת נוכח העיכובים בתיק העיקרי, ובשל הליכי טיפול שהעורר עובר בבית המעצר. בהחלטה מיום 26.11.2020 הורה בית המשפט על הגשת תסקיר מעצר שיבחן את מידת המסוכנות הנשקפת מהעורר, את התאמתו למעצר בפיקוח אלקטרוני או את האפשרות לשחררו לחלופת מעצר. בתסקיר שהוכן התרשם שירות המבחן כי העורר מתקשה לקחת אחריות על מעשיו, כי אימת הדין לא חלה עליו וכי הוא בעל מאפיינים עבריינים והתנהגות אנטי סוציאלית. שירות המבחן העריך כי קיים סיכון גבוה להישנות התנהגות מפרת חוק מצדו בעתיד וכי לא ניתן לשלול סיכון מעין זה בנוגע לסכסוך הקיים, וכן הביע ספק ביכולתם של המפקחים המוצעים להוות גורם מציב גבולות וסמכות עבור העורר ולמנוע ממנו להפר את תנאי המעצר. לפיכך, נמנע שירות המבחן מלהמליץ על שחרור העורר לחלופת מעצר או על מעצרו בפיקוח אלקטרוני.

5. בדיון מיום 17.1.2021 העלה בא כוח העורר טענות שונות כנגד התסקיר וכנגד שירות המבחן, והמדינה מצדה עמדה על עמדתה כי יש להותיר את העורר במעצר עד לתום ההליכים. בהחלטתו מאותו יום, ונוכח המלצות התסקיר השליליות, דחה בית המשפט את הבקשה לעיון חוזר, תוך שציין כי בגמר פרשת התביעה ניתן יהיה לשקול שוב את הדברים. נקבע כי "התמונה העולה מתוכן תסקיר שירות המבחן היא כזו, שלא זו בלבד שחזקת המסוכנות הקמה בעבירות נשק לא נסתרה, אלא שהרושם הוא שלא ניתן להקהות המסוכנות לרמה סבירה באמצעות חלופה, אף לא ליתן אמון במבקש". ובנוגע לעברו של העורר צוין, כי "פעם אחר פעם ביקש השירות לשלב המבקש בהליכי טיפול ופעם אחר פעם התנער המבקש". בהמשך לכך, עמד בית המשפט על כך שאין מקום לבחון חלופת מעצר קונקרטית מקום בו "עסקינן בעבירות נשק, הכוללות ירי, סכסוך שלכאורה פעיל, רמת סיכון גבוהה, ומאפיינים כה קשים", וזאת ביתר שאת כאשר אף קיים אישום מהותי וממשי בשיבוש הליכי משפט המעוגן בעובדות כתב האישום.

6. על החלטה זו הוגש הערר שלפני, במסגרתו חזר בא כוח העורר על טענותיו כנגד התסקיר שהוגש בעניינו ונגד שירות המבחן. בהמשך לכך נטען, כי מצופה היה מבית המשפט קמא ליתן דעתו לכשלים השונים שבתסקיר המעצר

עליהם הצביע העורר. עוד נטען כי שגה בית המשפט בהתעלמו מחלופי הזמן - כאשר העורר נמצא קרוב לשמונה חודשים מאחורי סורג ובריח - המהווה גורם מממן ומרתיע בפני עצמו. נוכח כל האמור נטען כי יש להיעתר לערר, לבטל את החלטת בית משפט קמא ולהורות על השמתו של העורר במעצר בפיקוח אלקטרוני, בכפוף למתן ערבויות מתאימות מצדו.

7. בדיון לפני חזר בא כוח העורר על טענותיו דלעיל, וכן טען כי אין כל ראייה לכך שמדובר בסכסוך פתוח. מנגד, טען בא כוח המדינה, כי מדובר בסכסוך פעיל בין המשפחות; כי אין יסוד לטענות העורר כלפי תסקיר שירות המבחן, כאילו הערכת המסוכנות בעניינו נשענת על מעשיו כקטין. מדובר בעבר פלילי "טרי", כעולה מגיליון העבר הפלילי של העורר שהוגש.

8. לאחר עיון בחומר ושמיעת טענות הצדדים לא ראיתי מקום לקבלת הערר.

9. מסגרת דיונו היא ערר על החלטה בבקשה לעיון חוזר. הליך זה לא נועד לשמש מסלול לערעור מחודש על החלטת המעצר. הליך זה מוגבל למקרים בהם "נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה" (סעיף 52(א) ל[...]).

10. טענות העורר בבקשה לעיון חוזר מכוונות בעיקרן נגד החלטת המעצר ודחיית בקשתו לחלופת מעצר. כאמור, הליך זה לא נועד לשמש מסלול לערעור מחודש על החלטת המעצר (בש"פ 1972/19 פלוני נ' מדינת ישראל (21.3.2019)). מכל מקום, בית המשפט קמא הורה על הגשת תסקיר מעצר עדכני בעניינו של העורר, בו שלל השירות חלופת מעצר או מעצר בפיקוח אלקטרוני. על יסוד המלצת שירות המבחן ומכלול נסיבות הענין, לרבות העובדה כי עסקינן בעבירות נשק, הכוללות ירי, סכסוך שלכאורה פעיל, רמת סיכון גבוהה, וכן אישום בשיבוש הליכי משפט.

11. בית המשפט התייחס גם לחלופי הזמן ולעיכוב בניהול התיק העיקרי, אך לא מצא בכך עילה לעיון חוזר במעצר לאחר שנקבעו דיוני הוכחות למועדים קרובים. אוסיף לענין זה כי אמנם חלופי הזמן הוא עילה לעיון חוזר, אך כפי שנקבע לא פעם:

"ובאשר לעילה של חלופי הזמן כעילה לעיון חוזר, זו אמנם מנויה בסעיף 52 לחוק המעצרים אלא שברגיל שאלת חלופי הזמן צריכה להבחן בעיקר במסגרת הליכי הארכת המעצר לפי סעיף 62 לחוק ולא במסגרת הליך לעיון חוזר לפי סעיף 52 לחוק" (בש"פ 4383/15 דלו נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (26.7.2015); בש"פ 5768-19 טאייב נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (19.9.2019)).

12. אשר על כן הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ז שבט התשפ"א (9.2.2021).

ש ו פ ט

עמוד 3
